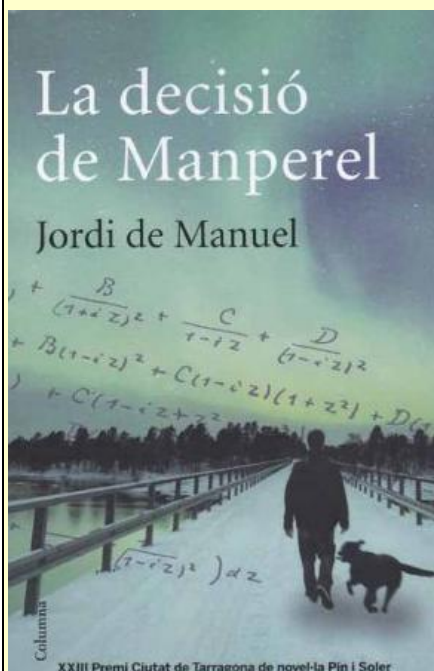


La decisió de Manperel

de Jordi de Manuel

"Clàssica", 988, Columna edicions, Barcelona, setembre 2013.



El darrer 4 de maig, com anunciàvem al butlletí passat, Jordi de Manuel va guanyar el premi de novel·la Ciutat de Tarragona, Pin i Soler, amb una obra de ciència-ficció, *Manperel*, que ara s'ha publicat amb el títol *La decisió de Manperel*.

Fóra una feina sobrerera voler presentar Jordi de Manuel (Barcelona, 1962) als lectors del butlletí de la seva societat; recordem només que des de l'any 2000 Jordi de Manuel s'ha fet un nom dins la narrativa catalana amb la desena llarga de volums que ha publicat, en què ha conreat preferentment dos gèneres, el policíac i la ciència-ficció, sovint per separat i de vegades combinats. I que amb *La decisió de Manperel* ha assolit una nova sòlida fita de la seva carrera de narrador.

El matemàtic Víktor Nikolàievitx Manperel, de l'Institut Steklov, del Departament de Geometria i Topologia, tal com ell mateix es presenta, s'ha refugiat amb la mare, malalta, i el vell gos Grisha en una menuda illa del mar de Barentsz. Està obsedit a determinar la forma més probable de l'univers, i no deixa que l'arrenqui del seu isolament ni la carta de la Unió Matemàtica Internacional que li comunica que li ha estat concedida la medalla Fields, l'equivalent del Nobel de matemàtiques. I no és aquesta l'única correspondència que rep, sinó que el passat i el futur se li aniran mostrant amb la successió de trameses que li arriben amb les revelacions del seu pare, que enfrontaran Manperel a la transcendent decisió final.

Potser no és atzarosa la tria del nom Víktor per al protagonista (amb cognom anagramàtic del matemàtic Grigori Perelman), que ens pot remetre al fundacional del gènere Victor Frankenstein, i que amb el profund dilema existencial, entre seguir l'impuls predeterminat o alterar-lo amb una decisió radical, també ens remet als grans dubtes hamletians de la literatura. I aquí fins i tot hi podríem veure un cert paral·lelisme de fons amb el dilema (el dilema, no la decisió) del protagonista de la recent *Licantropia*, que comentem més avall, sense que hi vulguem insinuar cap impossible influència mútua. I en un altre aspecte l'obra de Jordi de Manuel també es pot inscriure dins la noble tradició literària de les parelles d'intel·lectual i primigeni, des de Basil i Zorbàs, Arsèniev i Dersu, Neruda i Mario, i ara Manperel i Botonov.

Antoni Munné-Jordà